

Arrest

nr. 220 504 van 30 april 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit, alias X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Op 16 november 2018 werd ten aanzien van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 8 februari 2019 werd opnieuw een dergelijke beslissing genomen. Bij arrest nr. 217 112 van februari 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze bijlage 13septies.

Verzoeker maakte op 17 april 2019 andermaal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Met een beslissing van dezelfde datum kreeg hij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: G. H.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: Addis Ababa

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: K. G. D.(xx1997);

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 17/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 17/04/2019 door een ambtenaar van de DVZ en op 12/02/2019 in het gesloten centrum van Brugge en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Hij verklaart dat hij Eritrese nationaliteit heeft. Hij heeft geen adres en geen familie in Eritrea. Uit het administratief dossier blijkt dat hij een Ethiopisch paspoort heeft.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: KI. G. D. (xx1997).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08/02/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: K. G. D. (22/04/1997).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08/02/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 17/04/2019 door een ambtenaar van de DVZ en op 12/02/2019 in het gesloten centrum van Brugge en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Hij verklaart dat hij Eritrese nationaliteit heeft. Hij heeft geen adres en geen familie in Eritrea. Uit het administratief dossier blijkt dat hij een Ethiopisch paspoort heeft. Hij wil niet naar Ethiopië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid

dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. Voorwerp van de vordering

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, het onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, het algemeen rechtsbeginsel “audi alteram partem”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte regels en beginselen.

Verzoekers raadsman vraagt zich in het verzoekschrift vooreerst af of verzoeker wel op adequate wijze is gehoord over zijn Eritrese nationaliteit en zijn gebruik van een Ethiopisch paspoort. Hij betoogt dat zijn cliënt aan hem heeft verklaard dat hij via een mensensmokkelaar aan dit paspoort is geraakt om Ethiopië te kunnen verlaten en dat hij zich dan tot de Nederlandse ambassade heeft gewend om een visum te bekomen. Er wordt verwezen naar rapporten van mensenrechtenorganisaties die wijzen op het bestaan van een praktijk in Ethiopië die toelaat dat echte paspoorten kunnen worden bekomen op grond van valse documenten, tegen betaling. Onder voorbehoud van lezing van de stukken van het administratief dossier, zo gaat verzoekers raadsman verder, lijkt de verwerende partij verzoeker niet te hebben bevraagd over de wijze waarop hij zijn paspoort heeft verkregen om uit te maken of het echt of vals is. Door enkel op grond van de informatie in het VIS ervan uit te gaan dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en naar dat land zal worden teruggestuurd, doch zonder verzoeker te bevragen, zijn zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de formele motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel “audi alteram partem” geschonden.

3.3.2.2. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het middel feitelijke grondslag mist nu verzoeker reeds op 11 februari 2019 werd geconfronteerd met de resultaten uit de VIS-databank en ten aanzien van de sociaal assistent verklaarde dat het zijn foto was op het document "opzoeking identificatie grens" van diezelfde datum, die was gelinkt aan persoon met de naam K.G.H., met de Ethiopische nationaliteit, geboren in Addis Ababa en in het bezit van een Ethiopisch paspoort en een door Nederland afgeleverd visum type C, geldig tussen 16 september 2018 en 31 oktober 2018, doch boudweg ontkende dat hij die persoon was. Hij stelde ook dat hij het paspoort via een smokkelaar had verkregen en er zelf mee naar de ambassade is gegaan in Addis Abeba om er een visum te vragen. Deze verklaring, die verzoeker vervolgens weigerde te ondertekenen, loopt gelijk met hetgeen hij thans in het verzoekschrift stelt.

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opwerpt, heeft de verwerende partij echter niet alleen het VIS geconsulteerd en verzoeker geconfronteerd met de bevindingen daaruit, maar blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers Ethiopische nationaliteit op 25 maart 2019 bevestigd werd door het Ethiopisch Ministerie van Buitenlandse Zaken.

In de geschetste omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om aan te nemen dat verzoeker wel degelijk de Ethiopische nationaliteit heeft. Derhalve komt het aan verzoeker toe om concrete bewijskrachtige argumenten aan te brengen die daar anders over doen denken. Verzoeker verwijst naar een rapport van ASYLOS van juli 2018, met als titel 'Ethiopia and Eritrea: Prevalence of False ID documenten' en stelt dat hieruit blijkt dat het mogelijk is om met vervalste identiteitskaarten een echt Ethiopisch paspoort te bemachtigen, alsook dat verweerder hiervan op de hoogte had moeten zijn. Dit brengt echter, gelet op de bevestiging van verzoekers Ethiopische nationaliteit door het Ethiopische Ministerie van Buitenlandse Zaken, geen soelaas. Louter andersluidende verklaringen, zonder meer, doen dat evenmin. Verzoekers raadsvrouw, ter zitting geconfronteerd met de voormelde bevestiging, stelt zich dan ook naar de wijsheid te gedragen voor wat betreft de vraag om verzoeker persoonlijk te laten verschijnen zodat hij op vragen van de Raad omtrent zijn nationaliteit zou kunnen antwoorden.

De voorgaande vaststellingen hebben meteen ook tot gevolg dat verzoeker niet aantoonde dat de Ethiopische autoriteiten een eigen onderzoek naar Eritrea zouden verwijderden, zodat hij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op een risico van onmenselijke of vernederende behandelingen ten aanzien van dit land. In ieder geval brengt hij geen concrete elementen bij die daar anders over zouden kunnen doen denken.

3.3.2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van een gedwongen verwijdering naar Ethiopië betoogt verzoekers raadsman dat zijn cliënt ten aanzien van hem heeft verklaard dat hij gedurende ongeveer drie jaar het Oromo Liberation Front heeft gesteund en dat zijn ouders, die er ook lid van waren, zijn vermoord door de Ethiopische autoriteiten. Verzoeker verklaart dat hij in Ethiopië wordt gezocht door de autoriteiten en dat hij vreest voor zijn leven. De verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden, zo wordt in het verzoekschrift gesteld, nu enkel wordt vermeld dat verzoeker niet terug wil naar Ethiopië zonder meer, terwijl uit verschillende rapporten blijkt dat de Ethiopische autoriteiten zich regelmatig bezondigen aan foltering van Oromo-dissidenten of mensen van wie wordt verondersteld dat zij dit zijn of die familie zijn van OLF-leden, en zij dus rekening had moeten houden met alle elementen die zij kende of wordt verondersteld te kennen. Verzoeker citeert uit deze rapporten. Verder verwijst hij naar het risico om ten gevolge van zijn banden met OLF-leden het risico loopt om te worden opgesloten en haalt hij rapporten aan die erop wijzen dat politieke gevangenen er gefolterd worden of slechte behandelingen ondergaan om hen te dwingen tot het verstrekken van informatie of bekentenissen. Dit alles maakt het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zeer aannemelijk, zo stelt hij.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te

worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker tijdens het gehoor op 17 april 2019 werd gevraagd om welke redenen hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, en dat hij naar aanleiding daarvan geen melding heeft gemaakt van of gealludeerd op een eventueel lidmaatschap van of banden met het Oromo Liberation Front en de daaraan gekoppelde problemen in Ethiopië. In die omstandigheden zou het de verwerende partij uiteraard niet ten kwade kunnen worden geduid dat zij hiermee geen rekening zou hebben gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, zelfs al had verzoeker in het kader van een eerder gehoor verwezen naar het OLF. Immers, verzoeker heeft de duidelijke keuze gemaakt om zijn verklaringen over zijn vrees bij terugkeer te wijzigen, hetgeen uiteraard niet aan de verwerende partij kan worden verweten. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker meer heeft gedaan dan het afleggen van loutere verklaringen, ook over zijn banden met het OLF en de moord op zijn ouders, zodat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Verzoeker brengt dus geen onzorgvuldig handelen in het licht van artikel 3 van het EVRM aan het licht.

In de mate dat de Raad op grond van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, moet worden herhaald dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker houdt het op blote beweringen zonder meer, die niet van aard zijn om te kunnen worden beschouwd als een begin van bewijs inzake een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo maakt hij geen enkel verband met het Oromo Liberation Front aannemelijk, en toont hij in het algemeen niet aan dat hij in Ethiopië als een politieke dissident wordt beschouwd of dat zijn ouders om die reden werden omgebracht. De algemene informatie die hij bijvoegt over de Oromo en het OLF is in die optiek dan ook niet dienstig. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker reeds 3 keer het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel en dat hij dus inmiddels mag worden geacht te weten dat het afleggen van correcte, coherente en waarachtige verklaringen met betrekking tot de vraag om welke reden hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst ertoe strekt de overheid die de intentie heeft hem een verwijderingsbesluit op te leggen zo goed als mogelijk in te lichten over de redenen die haar daarvan zouden kunnen weerhouden. Dat in het verzoekschrift andere verklaringen worden neergeschreven dan deze die verzoeker tijdens het meest recente gehoor heeft afgelegd over de reden van zijn vrees voor een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, is weinig aannemelijk. Bovendien, zelfs wanneer verzoeker in het kader van een eerder gehoor wees op het OLF, kan niet anders dan worden vastgesteld dat hij het tijdens het meest recente gehoor over een hele andere boeg gooide en geen melding maakte van het OLF. Verzoeker blijft dus in gebreke om coherente verklaringen af te leggen aangaande het risico dat hij meent te lopen. Daarbij aansluitend kan niet anders dan worden vastgesteld dat, hoewel artikel 3 van het EVRM absoluut is en verzoeker daartoe niet verplicht is krachtens artikel 3 van het EVRM, hij noch in België, noch elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en daartoe klaarblijkelijk ook niet kan worden overtuigd door zijn raadsman.

Gelet op al deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.3.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS